บทที่ 6

สรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 สรุปสาเหตุและคุณลักษณะน้ำหลากในลุ่มน้ำเพชรบุรี

การเกิดน้ำหลากในลุ่มน้ำเพชรบุรีมีสาเหตุหลายประการ สามารถแบ่งสาเหตุการเกิดน้ำหลากได้ดังนี้ คือ เกิดจากสภาพอุตุนิยมวิทยา ลักษณะทางกายภาพของลุ่มน้ำ และสาเหตุอีกประการที่ก่อให้เกิดน้ำหลาก คือ กิจกรรมของมนุษย์ และยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีกที่สนับสนุนให้เกิดน้ำหลาก สาเหตุหลักที่มีผลอย่างมากต่อการเกิดน้ำหลากในลุ่มน้ำเพชรบุรี คือ ฝน เนื่องจากลุ่มน้ำเพชรบุรีอยู่เขตลมมรสุมเขตร้อน ฝนที่เกิดในลุ่มน้ำจึงมีอิทธิพลจากลมมรสุมวันตกเฉียงใต้เป็นหลัก ซึ่งพัดเขาสู่เข้าประเทศไทย ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม เป็นต้นไป ลมมรสุมมีกำลังแรงขึ้นเป็นระยะ ประกอบกับมีร่องมรสุมพาดผ่าน ส่วนตอนใต้ของแนวนี้เป็นเขตอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ในร่องมรสุมนี้จะมีร่องความกดอากาศต่ำกว่าบริเวณที่อยู่ในรอบ จึงเกิดเมฆฝนเกิดขึ้นได้มาก แนวร่องมรสุมจะพาดผ่านบริเวณลุ่มน้ำเพชรบุรี ในช่วงเดือนพฤษภาคม และมีกำลังแรงมากในเดือนตุลาคม นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่น ๆ ประกอบ ทำให้ฝนตกได้ เช่น พายุหมุนเขตร้อน เป็นต้น

ลักษณะทางกายภาพของลุ่มน้ำก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดอุทกภัย ลุ่มน้ำเพชรบุรีมีแม่น้ำสายหลักไหลผ่านแกนกลางของลุ่มน้ำในแนวตะวันตก—ตะวันออก ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากเทือกเขาตะนาวศรี ซึ่งเป็นพื้นที่สูงชันที่สุดของพื้นที่ลุ่มน้ำ บริเวณถัดมาค่อย ๆ ลาดต่ำลงมาทางทิศตะวันออก และมีแม่น้ำสาขาที่ไหลมารวมกับแม่น้ำเพชรบุรีอีก 4 สาขา คือ ลำน้ำห้วยแม่ประจันต์ ลำน้ำห้วยผาก ลำน้ำแม่ประโดน และลำน้ำบางกลอย เมื่อถึงฤดูฝน โดยเฉพาะเดือนกันยายน — พฤศจิกายน เป็นช่วงที่มีฝนตกชุกมาก ทำให้เกิดน้ำป่าไหลบ่าเข้าท่วมพื้นที่ของจังหวัดเพชรบุรีเกือบทุกอำเภอ

กิจกรรมของมนุษย์ที่มีผลต่อการเกิดอุทกภัยคือ เขื่อนแก่งกระจาน ซึ่งจะมีผลเนื่องปริมาณฝนที่ตกหนัก และตกติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ทำให้ปริมาณน้ำในเขื่อนล้น ไม่สามารถกักเก็บไว้ได้ จึงปล่อยสู่แม่น้ำเพชรบุรี ประกอบกับน้ำไหลหลากมาจากลำน้ำห้วยแม่ประจันต์ และลำน้ำห้วยผาก ยิ่งทำให้ปริมาณน้ำไหลหลากสูงขึ้น ล้นท่วม 2 ฝั่งแม่น้ำ นอกจากนั้น ท่อลอดถนนเพชรเกษมบางแห่งมีขนาดเล็กระบายน้ำได้ช้า มีสิ่งกีดขวางทางระบายน้ำบริเวณหน้า — ท้ายท่อ

ลอดและสะพาน และถนนที่เป็นคันกั้นน้ำเค็ม ประตูระบายน้ำบางแห่งระบายน้ำไม่ทัน เนื่องจากบริเวณหน้า – ท้ายท่อมีพื้นที่เป็นแนวปะทะน้ำ ที่ดินถูกปรับเปลี่ยนการใช้ประโยชน์

ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ที่สนับสนุนให้เกิดอุทกภัย คือ การขึ้นลงของน้ำทะเล ซึ่งมีอิทธิพลต่อการระบายน้ำพื้นที่ตอนล่างของจังหวัดเป็นอย่างมาก ใน 24 ชั่วโมง น้ำทะเลขึ้น – ลง 2 ครั้ง ทำให้การระบายน้ำแต่ละวันมีจำกัด

6.1.2 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของน้ำหลากกับลักษณะทางอุทกวิทยา

พื้นที่ลุ่มน้ำเพชรบุรี มีขนาดพื้นที่รับน้ำ 5,600 ตารางกิโลเมตร แม่น้ำเพชรบุรีเป็นแม่น้ำสายหลัก และมีสถานีวัดน้ำท่าอยู่ 5 สถานี คือ B.3, B.6, B.8, B.10 และ B.1A มีอยู่ 3 สถานีที่ตั้งอยู่บนลำน้ำเพชรบุรี คือ B.3, B.10, B.1A สถานี B.6 ตั้งอยู่บนลำน้ำห้วยแม่ประจันต์ และสถานี B.8 ตั้งอยู่บนลำน้ำห้วยผาก บนลำน้ำเพชรบุรีมีการสร้างอ่างเก็บน้ำแก่งกระจาน เมื่อปี พ.ศ. 2508 นอกจากนั้นยังมีเขื่อนเพชรบุรี ซึ่งเป็นโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาเพชรบุรี เป็นผู้รับผิดชอบใช้แหล่งน้ำจากอ่างเก็บน้ำแก่งกระจาน จัดสรรด้วยระบบคลองส่งน้ำให้กับพื้นที่ในลุ่มน้ำเพชรบุรี

อ่างเก็บน้ำแก่งกระจาน ตั้งอยู่ในอำเภอท่ายาง สามารถเก็บกักน้ำในอ่างเหนือเขื่อนทั้งหมด 710 ล้าน ลบ.ม. ที่อาคารฝายน้ำล้น (Spillway) สามารถระบายน้ำได้สูงสุด 1,380 ลบ.ม./วินาที ในปี พ.ศ. 2517, 2524, 2525, 2537, 2538, 2539 และ 2540 มีปริมาณน้ำเก็บกักสูงสุดในรอบปีสูงกว่าปริมาณเก็บกักน้ำในอ่างที่สามารถจะเก็บกักไว้ได้ โดยเฉพาะปี พ.ศ. 2517 และ 2539 จะมีปริมาณน้ำล้นที่สูงมาก คือ 795 และ 781 ล้าน ลบ.ม. ตามลำดับ จึงระบายน้ำออกทางอาคารระบายน้ำล้นลงสู่แม่น้ำเพชรบุรี ที่สถานีวัดน้ำ B.3 ตั้งอยู่ท้ายอ่างเก็บน้ำแก่งกระจาน ประมาณ 10 กิโลเมตร ปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปี มีค่าค่อนข้างต่ำ ยกเว้นปีที่มีปริมาณน้ำล้นจากอ่างเก็บน้ำแก่งกระจาน ดังในปี พ.ศ. 2517 และ 2539 ปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปี มีค่าสูงถึง 278 และ 338 ลบ.ม./วินาที ตามลำดับ

ห้วยผากไหลมาบรรจบกับแม่น้ำเพชรบุรี ที่บ้านกระเหรี่ยง อำเภอท่ายาง และห้วยแม่ประจันต์ไหลมาบรรจบกับแม่น้ำเพชรบุรี ที่บ้านสาใหญ่นอน อำเภอท่ายาง ซึ่งเป็นพื้นที่รับน้ำที่อยู่เหนือเขื่อนเพชรบุรี มีสภาพการไหลตามธรรมชาติ ปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปี ที่สถานีวัดน้ำ B.8 และ B.6 ตามลำดับ ทำให้ปริมาณน้ำในแม่น้ำเพชรบุรีเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลเป็นอย่างมากกับ

การเกิดน้ำไหลหลากในแม่น้ำเพชรบุรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำที่มาจากห้วยแม่ประจันต์ จะพบว่าในปี พ.ศ. 2539 และ 2540 ที่สถานีวัดน้ำ B.6 มีปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปีสูงถึง 1,038 และ 1,036 ลบ.ม/วินาที ตามลำดับ

เขื่อนเพชรบุรี ตั้งอยู่ที่อำเภอท่ายาง ปริมาณน้ำในแม่น้ำเพชรบุรีที่ระบายจากเขื่อนเพชรมากกว่า 400 – 500 ลบ.ม./วินาที จะทำให้เกิดน้ำไหลหลากเข้าท่วมพื้นที่ลุ่ม ที่สถานี B.10 เป็นสถานีวัดน้ำที่อยู่ถัดจากท้ายเขื่อนเพชรบุรีลงมา ซึ่งจะมีปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปีสูง โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2539 และ 2540 มีปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปี ถึง 724 และ 775 ลบ.ม./วินาที ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่เขื่อนเพชรบุรีระบายน้ำมากว่า 400 – 500 ลบ.ม/วินาที ทำให้ปริมาณน้ำในแม่น้ำเพชรบุรีล้นตลิ่งทั้งสองฝั่งเข้าท่วมพื้นทีการเกษตร บ้านเรือนราษฎร และที่สถานีวัดน้ำ B.1A มีปริมาณน้ำหลากสูงสุดในรอบปี มีค่าต่ำและค่อนข้างคงที่ เนื่องจากน้ำล้นตลิ่งและไหลหลากสู่พื้นที่ราบทั้งสองฝั่งแม่น้ำก่อนถึงสถานี

บนลำน้ำเพชรบุรี มีการสร้างเขื่อนแก่งกระจาน เมื่อปี พ.ศ. 2508 ทำให้การไหลในลำน้ำเพชรบุรีหลังปี พ.ศ. 2508 เป็นการไหลแบบมีการควบคุม (Regulated Flow) จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของน้ำหลาก กับลักษณะทางอุทกวิทยา พิจารณาน้ำหลากสูงสุดในรอบปี บนลำน้ำเพชรบุรี ลำน้ำแม่ประจันต์ และลำน้ำห้วยผาก จะแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่มีการไหลแบบธรรมชาติ (Natural Flow) คือ การไหลของลำน้ำแม่ประจันต์ ที่สถานี B.8 และการไหลของลำน้ำห้วยผาก ที่สถานี B.6 และช่วงที่มีการไหลแบบมีการควบคุม (Regulated Flow) คือ การไหลบนลำน้ำเพชรบุรี ที่สถานี B.1A, B.10, B.3

6.1.3 การกำหนดพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัยลุ่มน้ำเพชรบุรี

พื้นที่เกิดอุทกภัยในลุ่มน้ำเพชรบุรี จะเกิดตั้งแต่บริเวณท้ายเขื่อนเพชรบุรีไปตามสองฝั่งแม่น้ำเพชรบุรี ไปจนถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล ดังนั้นพื้นที่ที่ใช้กำหนดพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัยจะเป็นบริเวณพื้นที่ราบฝั่งตะวันออกของลุ่มน้ำเพชรบุรี ตั้งแต่ขอบเขตของอำเภอเขาย้อย อำเภอบ้านลาด และอำเภอท่ายาง ไปทางตะวันออกจนถึงชายฝั่งทะเล ตั้งแต่อำเภอบ้านแหลม อำเภอเมือง และอำเภอชะอำ

จากผลการสำรวจภาคสนาม จะมีข้อมูลที่จุดสำรวจ มีรายละเอียดดังนี้คือ ความลึกของระดับน้ำท่วม ระยะเวลาของการท่วมขัง และ ความถี่ของการเกิดน้ำท่วม นำมาประกอบกับแผนที่ขอบเขตน้ำท่วมในอดีต ของกรมชลประทาน ปี 2538, 2539, 2540 และแผนที่ธรณีสัณฐาน โดยพิจารณาจากลักษณะของอุทกภัยแต่ละบริเวณ ความรุนแรงของอุทกภัยตามความสูงของพื้นที่ และลักษณะทางธรณีสัณฐาน และสามารถจัดแบ่งพื้นที่น้ำท่วมคล้าย ๆ กัน สามารถแบ่งได้ 5 พื้นที่

1. เนินตะกอนรูปพัดตอนบน

เริ่มตั้งแต่ท้ายเขื่อนเพชรบุรี มาจนถึงเส้นชั้นความสูงที่ 12 เมตร จะเป็นบริเวณที่น้ำไหลแรง เนื่องจากมีความลาดชัน 2—4 % ทำให้น้ำไหลเชี่ยวแรง และแรง เข้าท่วมบ้านเรือนราษฎร และพืชผลการเกษตรได้รับความเสียหาย แต่จะท่วมขังอยู่ไม่นาน เป็นพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในด้านของกระแสน้ำที่ไหลหลากแรง และเร็ว เนื่องจากเป็นพื้นที่สูง และที่มีความลาดชัน 2 – 4 % จึงทำให้น้ำพัดพาบ้านเรือนราษฎร และพืชผลทางการเกษตรได้รับความเสียหาย มีระดับน้ำท่วมสูงประมาณ 1.5 – 2 เมตร และน้ำจะท่วมบ่อย แต่จะท่วมขังอยู่ไม่นาน คือ ประมาณ 1 – 3 วัน น้ำก็จะไหลลงสู่พื้นที่ต่ำต่อไป

2. เนินตะกอนรูปพัดตอนล่าง

เริ่มตั้งแต่ขอบเขตด้านบนของเนินตะกอนรูปพัดตอนบน จนถึงเส้นชั้นความสูงที่ 5 เป็นบริเวณที่ต่อมาจากเนินตะกอนรูปพัดตอนบน จะเป็นพื้นที่ที่น้ำเริ่มชลอความเร็วและแรงลง และจะมีการท่วมขังนานขึ้น ทำให้พืชผลทางการเกษตรได้รับความเสียหาย เป็นพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในด้านของระดับน้ำที่ท่วมสูง คือ 1 – 1.5 เมตร และมีการเกิดน้ำท่วมบ่อย ช่วงเวลาของการท่วมขังก็มีระยะเวลานาน พอที่จะทำให้พืชผลการเกษตรได้รับความเสียหาย แต่กระแสน้ำไหลหลากจะไม่รุนแรงเท่ากับเนินตะกอนรูปพัดตอนบน

3. ที่ราบดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเก่า (บริเวณที่เป็นตัวเมืองเพชรบุรี)

ลักษณะทางธรณีสัณฐานของตัวเมืองเพชรบุรี เป็นสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ (River Delta) เป็นบริเวณตอนปลายของแม่น้ำเพชรบุรี ที่มีรูปคล้ายพัด หรือสามเหลี่ยม ซึ่งสันนิษฐานว่าบริเวณที่เป็นตัวเมืองเพชรบุรีในปัจจุบัน ในอดีต คือพื้นที่ที่เป็นปากแม่น้ำ และตะกอนจากแม่น้ำเพชรบุรี ได้ทับถมจนกลายเป็นดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีระดับความสูงกว่า

บริเวณโดยรอบ และน้ำที่ไหลมาจากแม่น้ำเพชรบุรี จะไหลแยกออกไปท่วมพื้นที่บริเวณโดยรอบ ดินดอนสามเหลี่ยม พื้นที่ตัวเมืองเพชรบุรีจะไม่ถูกน้ำท่วม ประกอบกับการสร้างระบบป้องกันน้ำท่วมของตัวเมืองเพชรบุรีเอง เนื่องจากเป็นชุมชน มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น และเป็นเขตเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด จึงไม่ควรมีความเสี่ยงต่อการเกิดอุทกภัย

ระบบป้องกันน้ำท่วมของตัวเมืองเพชรบุรี ช่วงก่อนเข้าฤดูฝน เทศบาลเมืองเพชรบุรี จะทำการขุดลอกท่อระบายน้ำเสีย เพื่อรองรับช่วงเวลาที่ฝนตก จะสามารถระบายน้ำได้เร็วและสะดวกขึ้น และในส่วนของแม่น้ำเพชรบุรีได้มีการสร้างคันกั้นน้ำซีเมนต์ ทั้งสองฝั่งแม่น้ำเพชรบุรีในช่วงของตัวเมือง และบางช่วงก็ใช้แนวของกระสอบทรายกั้นน้ำ แต่ถ้ามีปริมาณฝนตกสะสมมาก ทางเทศบาลเมือง ก็จะปิดท่อระบายน้ำเพื่อไม่ให้น้ำจากแม่น้ำเพชรบุรีไหลเข้ามาตามท่อระบายน้ำ แล้วก็ตั้งเครื่องสูบน้ำในหลายจุด เพื่อสูบน้ำที่เกิดจากน้ำท่วมขังลงสู่แม่น้ำเพชรบุรี ทำให้พื้นที่ในเขตตัวเมืองเพชรบุรีไม่เกิดน้ำท่วม

4. ที่ราบชายฝั่ง (บริเวณพื้นที่ที่มีน้ำท่วมขัง)

เริ่มตั้งแต่เส้นชั้นความสูงที่ 5 เมตร ถึง แนวขอบเขตธรณีสัณฐานที่ราบน้ำทะเลเคยท่วมถึง พื้นที่ที่น้ำทะเลเคยท่วมถึง จะพบบริเวณพื้นที่รอบ ๆ ตัวจังหวัดเพชรบุรี และบางส่วนของพื้นที่ตามเส้นทางรถไฟจากเพชรบุรีถึงอำเภอชะอำ ตามแนวของชายฝั่งทะเล เป็นพื้นที่บริเวณกว้างตามลักษณะทางธรณีสัณฐานที่เป็นพื้นที่น้ำทะเลเคยท่วมถึง เมื่อเกิดน้ำหลากมาจากพื้นที่เนินตะกอนรูปพัด น้ำก็จะไหลบ่าเข้าท่วมพื้นที่ และน้ำก็จะไหลลงสู่ที่ต่ำ บริเวณอำเภอเมืองอำเภอบ้านแหลม ซึ่งจากการสำรวจภาคสนามพบว่า น้ำท่วมลึกประมาณ 50 – 80 เซนติเมตร ระดับคันนา และมีระยะเวลาท่วมขังประมาณ 1 เดือน ขึ้นไป และมีโอกาสเกิดน้ำท่วมทุก ๆ 2 ปี ทำให้พื้นที่บริเวณนี้มีความเสี่ยงในด้านของน้ำท่วมขังเป็นเวลานาน และเกิดน้ำท่วมบ่อย ทำให้ให้พื้นที่การเกษตร ได้รับความเสียหาย และมีการระบายน้ำได้ช้า เนื่องจาก ถนนคันดินกั้นน้ำเค็มตลอดชายฝั่งทะเล เป็นแนวกั้นน้ำอยู่

5. ที่ราบน้ำทะเลท่วมถึง (บริเวณที่น้ำทะเลหนุน)

เป็นพื้นที่ที่เริ่มจากแนวขอบเขตของธรณีสัณฐานที่ราบน้ำทะเลท่วมถึง จนถึงบริเวณติดฝั่งทะเลอ่าวไทย ด้านตะวันออกของจังหวัดเพชรบุรี มีน้ำทะเลท่วมถึงอยู่เสมอ อยู่สูงจากน้ำทะเลเล็กน้อย จนถึงประมาณ 1 เมตร จากการสำรวจภาคสนาม พบว่า จะมีระดับน้ำท่วมลึก

ประมาณ 50 – 60 เซนติเมตร มีระยะเวลาของการท่วมอยู่ประมาณ 1 เดือนขึ้นไป และมีโอกาสเกิดน้ำท่วมทุก ๆ 2 ปี บริเวณที่น้ำทะเลหนุนจะมีความเสี่ยงในด้านการท่วมขังของน้ำ และการเกิดน้ำท่วมบ่อย เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่อยู่ติดกับทะเล เมื่อน้ำทะเลขึ้น น้ำก็จะหนุนเข้ามาในพื้นที่ ทำให้การระบายน้ำได้ช้า เพราะการขึ้น – ลง ของน้ำทะเล ทำให้มีเวลาจำกัดในการระบายน้ำ

6.2 ข้อเสนอแนะ

1. ลักษณะทางธรณีสัณฐานสามารถอธิบายความเสี่ยงของการเกิดอุทกภัย ได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังไม่สอดคล้องทั้งหมด เนื่องจากมีอีกหลายปัจจัย อันเนื่องมาจากกิจกรรมของมนุษย์ ได้แก่ ท่อลอดของถนน คลองชลประทาน คลองระบายน้ำ

2. บริเวณที่กำหนดพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย หรือพื้นที่มีน้ำท่วมเป็นประจำ ไม่ควรใช้เป็นพื้นที่ทำประโยชน์ถาวร หรือเชิงถาวร ควรมีการปรับตัว และการใช้ประโยชน์ที่ดิน เพราะมีโอกาสที่จะเสี่ยงต่อการได้รับอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สิน

3. ปัญหาการเกิดอุทกภัยในจังหวัดเพชรบุรีมีสาเหตุหลักมาจากฝน อันเนื่องจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และร่องมรสุม ดังนั้นควรจัดให้มีระบบพยากรณ์ และเตือนภัยประชาชนในพื้นที่ในระดับท้องถิ่น เพื่อจะได้มีการจัดเตรียมการสำหรับรับมือกับอุทกภัยที่จะเกิดขึ้น เป็นการช่วยลดความเสียหายที่อาจจะเกิดต่อชีวิตและทรัพย์สิน

4. แม่น้ำเพชรบุรีตื้นเขิน บางแห่งถูกบุกรุกอย่างถาวร มีขนาดแคบลง บางแห่งถูกเปลี่ยนสภาพ โดยการดูดทรายไม่มีการปรับแต่งให้กลับสู่สภาพเดิม ทำให้ประสิทธิภาพของการระบายในแม่น้ำเพชรบุรีลดลง เพื่อให้น้ำไหลได้สะดวก ควรช่วยกันกำจัดสิ่งกีดขวางทางน้ำในแม่น้ำเพชรบุรีส่วนในระยะยาว ควรทำการขุดลอกแม่น้ำเพชรบุรีตั้งแต่เขื่อนเพชรลงไปถึงอำเภอบ้านแหลม

5. บริเวณลำน้ำแม่ประจันต์ และห้วยผาก มีสภาพการไหลแบบธรรมชาติ เมื่อเกิดฝนตกหนักทำให้เกิดน้ำป่าไหลหลาก ควรมีการผลักดันให้มีการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ เพื่อกักเก็บน้ำจำนวนหนึ่งไว้ เพื่อชะลอวิกฤตน้ำมาก ในลุ่มน้ำเพชรบุรี ได้ในระดับหนึ่ง

6. อาจจะพิจารณาหาพื้นที่พักน้ำ (แก้มลิง) เพื่อไม่ให้น้ำไหลเข้าท่วมพื้นที่การเกษตร และพื้นที่ชุมชน ซึ่งอาจจะเป็นพื้นที่ราบลุ่ม มีผลผลิตต่ำ มีราษฎรอาศัยอยู่น้อย เพื่อระบายน้ำจากแม่น้ำเพชรบุรีลงพักชั่วคราว แล้วค่อยทยอยระบายออก

7. ถนนสายเพชรเกษม และถนนคันดินกั้นน้ำเค็ม (จากชะอำ – หาดเจ้าสำราญ – บ้านแหลม) มีส่วนสำคัญที่ทำให้น้ำระบายได้ช้า และท่วมขังเป็นเวลานาน จึงควรพิจารณาขยายท่อลอดถนนต่าง ๆ ที่ขวางทางน้ำเพิ่มเติม และมีขนาดใหญ่ขึ้น ถนนคันกั้นน้ำเค็ม ควรที่จะพิจารณาปรับปรุงประตูระบายน้ำ เพื่อให้การระบายน้ำได้เร็วและมากขึ้น